

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ
(1838–19895)

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ζούσε στὴ Λειβαδιά μιὰ γρηὰ μαμή, ἡ Κυρὰ-Ρήνα, ὀνομαστὴ γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ της δεξιότητα, τόσο μέσα στὴν πόλι της ὅσο καὶ σ' ὅλα τὰ περίχωρα γύρω, ὡς τὴ Θήβα ἀκόμα.

Ἔνα χειμωνιάτικο Σαββατόβραδο, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ἡ Κυρὰ-Ρήνη κοιμόταν, ἄκουσε τρεῖς χτύπους στὴν πότα της καὶ μιὰ φωνὴ πού τὴν καλοῦσε μέ τ' ὄνομά της ν' ἀνοίξη γρήγορα.

Γιὰ μιὰ μαμμὴ καὶ μάλιστα σὰν αὐτὴν μιὰ τέτοια ἐπίσκεψις δὲν εἶχε τίποτε τὸ παράδοξο. Γι' αὐτὸ κι ἡ Κυρὰ-Ρήνα σηκώθηκε ἀμέσως κι ἀφοῦ παρακάλεσε τὸν ξένο νὰ περιμένῃ λίγο, ντύθηκε βιαστικὰ-βιαστρικὰ κι ἀνοίξε τέλος τὴν πόρτα. βρέθηκε τότε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο, πού πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε. Ἦταν ἕνας νέος ἄντρας κατάμαυρα ντυμένος, μέ μαῦρα σπινθηροβόλα μάτια, μαλλιὰ μακρὰ καὶ γυαλιστερά, πού πέφταν ὡς τοὺς ὤμους του, μουστάκι λεπτὸ καὶ στριμμένο καὶ μακρὰ περιποιημένα γένεια. Μ' ὅλη τὴ λάμψι ὅμως ποῦχαν τὰ μάτια του, τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρό, ὠχρότατο κι ἀδύνατο πολὺ, σὰν πρόσωπο νεκροῦ. Γενικὰ ὅμως τὸ παρουσιαστικὸ του ἦταν ἐπιβλητικὸ, ἡγεμνικὸ, καὶ τὸ ὕφος του ἔδειχνε ἄνθρωπο στὸν ὅποιον δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι κανεῖς ν' ἀρνηθῇ τίποτε.

Ὁ ξένος λοιπὸν αὐτὸς στάθηκε μιὰ στιγμή στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ εἶπε στὴ μαμή:

– Δυὸ ἄλογα μᾶς περιμένουν. Κάνε γρήγορα, βάβω μου, γιὰτὶ ἡ γυναίκα μου ὑποφέρει καὶ βασανίζεται ἀπ' τὰ κοιλοπονήματα... Ἄντε... Ἄπόψε θὰ κάνης τὴν τύχη σου. Μὰ μὴ χασομερᾶς... Κάνε γρήγορα.

– Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμη, παλληκάρι μου, τραύλισε ἡ γρηὰ. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τ' ἄλογα δὲν χρειάζονται. Γιατὶ δὲν πιστεύω δὰ νὰ πάμε καὶ τόσο μακρὰ.

Ὁ ξένος χαμογέλασε· καὶ δείχνοντας τὰ δυὸ ἄλογα πού στεκόντουσαν πλάι, παρεκάλεσε τὴν Κυρὰ-Ρήνα νὰ διαλέξῃ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ θᾶθελε νὰ καβαλλικέψῃ.

– Μὴ φοβᾶσαι, πρόσθεσε. Εἶνε καὶ τὰ δυὸ ἡμερα σὰν ἀρνιά. Ἐπειτα δὲν πιστεύω νᾶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἀνεβαίνεις σὲ ἄλογο...

Κι ἐνῶ ἡ Κυρὰ-Ρήνη τᾶχε σχεδὸν χαμένα κι ἦταν ἀνίκανη νὰ σκεφθῇ, ὁ ἄγνωστος τὴν πλησίασε καὶ παίρνοντάς τὴν στὰ στιβαρά του χέρια, τὴ σήκωσε καὶ τὴν κάθισε πάνω στὸ πρῶτο

ἄλογο. Ὑστερα σὰν αἴλουρος πήδηξε κι αὐτὸς στὸ δεύτερο κι ἔτσι ξεκίνησαν μαζὺ κι οἱ δυὸ πλάι-πλάι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς τους μέσα ἀπ' τοὺς ἔρημους δρόμους τῆς πόλεως ὁ ἄγνωστος ἀπαντοῦσε λακωνικά, ἀλλὰ μὲ πολλὴ εὐγένεια στὶς δειλὲς ἐρωτήσεις τῆς γρηᾶς. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ σκυλιὰ βλέποντάς τους νὰ περνοῦν, ἄφηναν ἓνα θρηνητικὸ ἀλύχτισμα κι ἀποτραβιόντουσαν φοβισμένα, μὲ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια.

Τ' ἄλογα πότε-πότε χλιμνητροῦσαν καὶ τότε, σὰν ἠχώ, ἀπαντοῦσε ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ὁ ξένος σπιρούνισε τὸ ἄλογό του. Ἡ γρηᾶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ δικό της, μὰ ἐκεῖνο ἀσυγκράτητο ἔτρεχε πάντα στὸ πλευρὸ τοῦ πρώτου.

Ἐκάλπαζαν τώρα κι οἱ δυὸ πλάι-πλάι, μέσα στὸ σκοτάδι

Ἡ νύχτα ἦταμ ζοφερή. Οὐτ' ἓνα ἀστέρι δὲν ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς οὔτε τὸ δάκτυλό του. Κι ὅμως τ' ἄλογα τρέχανε ἀνεμπόδιστα σὰν νᾶταν μμέρα, πηδοῦσαν θάμνους, χαντάκια, στρίβανε βόλτες, παίρνανε ἀνήφορους καὶ κατήφορους μὲ σιγουριὰ κι εὐλυγισία πρωτοφανῆ. Καὶ – πράγμα περίεργο! – σ' ὅλο το διάστημα τῆς ἔξαλλης αὐτῆς τρεχάλας, ἡ γρηᾶ δὲν αἰσθανόταν οὔτε κλοισμό, οὔτε ζάλη, οὔτε ἴλιγγο. Ἐτρεχε πάντα πλάι στὸν παράξενο ἐκεῖνο σύνοδό της, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ διόλου μέσα στὸ παχὺ σκοτάδι.

Σὲ κάποια στιγμή, φοβισμένη τὸν ἐρώτησε ποῦ βρίσκονται καὶ ποῦ πᾶνε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ σταματήσουν λιγάκι. Ἐκεῖνος ὄνως ἀπάντησε ξηρᾶ:

– Προχώρα καὶ μὴ ρωτᾶς!

Ἡ γρηᾶ φοβήθηκε πιὸ πολὺ καὶ προσπάθησε νὰ σταματήσῃ τὸ ἄλογό της. Μὰ τοῦ κάκου.

Ὑστερ' ἀπὸ ἀσταμάτητη τρεχάλα κιᾶς ἀκόμα ὥρας, ἀγνάντεψαν μακριὰ ἓνα ἀδύνατο φῶς νὰ λαμπυρίζει. Τὰ ἄλογα χρεμετίζοντας καὶ καλπίζοντας πιὸ πολὺ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο.

Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ δυὸ καβαλλάρηδες βρισκόντουσαν μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά, ποῦ τὴ σκεπάζαν πυκνὰ βᾶτα καὶ ἀγκάθια. Στὸ βάθος φώτιζε ἓνα φανάρι. Ὁ ἄνδρας ξεπέζεψε πρῶτος κι ἀφοῦ βοήθησε καὶ τὴ γρηᾶ νὰ ξεπεζέψῃ, χτύπησε χαϊδευτικὰ τὰ καπούλια τῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα χρεμετίζοντας γιὰ τελευταία φορά, χάθηκαν σὰν καπνός.

– Βάβω, εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος στὴν Κυρὰ-Ρήνη, ἂν ἡ γυναίκα μου γεννήσῃ ἄρσενικό παιδί ἀπόψε, θὰ κάμῃς τὴν τύχη σου, ὅπως σουῖεπα. Ἄλλοιμονό σου ὅμως ἂν τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῆ εἶναι κορίτσι ἢ ἂν πεθαίνει στὰ χέρια σου... Ἀκλούθα με τώρα...

Ἡ δύστυχη μαμὴ μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ κι ἄλλοιῶς, τὸν ἀκολούθησε ἀλαλη καὶ τρομοκρατημένη.

Τὸ σπήλαιο, μέσα στὸ ὁποῖο μπηγαν ἦταν βαθὺ καὶ φωτιζόταν ἀπὸ κεριὰ τοποθετημένα ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἄξαφνα ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος στάτηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ὄρθια ἐπιτάφια πλάκα, κολλημένη

σ' έναν τοίχο και σπρώχνοντάς την με τὸ πόδι ψου, τὴν ἄνοιξε σὰν πορτόφυλλο. Φάνηκε τότε μιὰ πέτρινη σκάλα ποὺ ὠδηγοῦσε βαθύτερα καὶ ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ τεράστια ἐντάφια λυχνία. Ὁ ἄντρας γύρισε, κύτταξε ἐπιβλητικὰ τὴ μαμὴ κι ἔπειτα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ἐπίσημα κι ἄργὰ τὰ σκαλοπάτια. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε μιὰ σιωπηρὴ διαταγὴ γιὰ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα ἢ ὁποῖα, θέλοντας καὶ μὴ τὸν ἀκολούθησε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὸ φόβο. Δεκατρία σκαλοπάτια κατέβηκε τρέμοντας καὶ βρέθηκε πάλι μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ πέρασαν σ' ἓνα μαρμάρينو διάδρομο κι ἔφτασαν σὲ μιὰ ἀπέραντη φωτισμένη αἴθουσα, μέσα στὴν ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα στρογγυλὸ τραπέζι κι ἐπάνω σ' αὐτὸ κηριοπήγιο μὲ τρεῖς λαμπάδες κι ἓνας δίσκος γεμάτος κόλλυβα.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος κάθησε, ἢ μάλλον βούλιαξε σὰν κουρασμένος στὴ μοναδικὴ πολυθρόνα, ποὺ ὑπῆρχε μπροστὰ στοῦ τραπέζι κι ἄπλωσε τὸ χέρι του στοῦ δίσκο.

– Πεινώ! εἶπε.

Καὶ παίρνοντας μιὰ φούχτα κόλλυβα, τὰ ἔχαψε μὲ λαιμαργία.

Ἵστερα γυρνώντας στὴ μαμὴ ποὺ στεκόταν ἐντρομη καὶ ζαρωμένη τῆς εἶπε ἐπιβλητικὰ

– Ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα, ποὺ φαίνεται στοῦ βάθος θὰ προχωρήσης καὶ θὰ μπῆς σὲ μιὰ ἔρημη κάμαρα, ἔπειτα σὲ μιὰ ἄλλη, ὥσπου νὰ φτάσης στὴ γυναίκα μου, ποὺ κοιλοπονάει ἀπάνω στοῦ κρεββάτι της. Θέλω τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ νᾶναι ἀρσενικό!... Πήγαινε κι ἂν γίνῃ αὐτό, θὰ κάμῃς τὴν τύχη σου. Ἐγὼ θὰ καθίσω ἐδῶ νὰ φάω τὰ κόλλυβά μου.

Σπρογμένη ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη δύναμη ἢ γρηά, ἀπὸ τὴν δύναμη τῆς ἐπιβλητικότητος τοῦ παράξενου ἐκείνου ἀνθρώπου, προχώρησε στὴν πόρτα ποὺ τῆς ἔδειξε καὶ μπῆκε σὲ μιὰ κατάφωτη αἴθουσα, ποὺ θύμιζε σουλτανικὸ χαρέμι. Ἄξαφνα ἄκουσε ἓνα βαθὺ βογγητὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πλαγιὴν κάμαρα. Προχώρησε καὶ σ' αὐτὴν τρέμοντας καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναίκα ξαπλωμένη στοῦ κρεββάτι της. Ἦτανε μιὰ γυναίκα ὠραία μὲ πλούσια ξανθὰ μαλλιά, τόσο ὅμως ἀδύνατη καὶ μὲ τέτοια ἔκφρασι πόνου στοῦ κατάλευκο πρόσωπό της, ὥστε μὲ τὸ ἀντίκρουμά της ἢ γρηά ἐρρίγησε σύσσωμη καὶ ἔμεινε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

– Ποιὸς σ' ἔφερε ἐδῶ, δυστυχισμένη; τὴ ρώτησε τότε ἢ ὠχρὴ γυναίκα καλώντας τὴν νὰ καθῆσει κοντά της.

Ἡ γρηά διηγήθηκε τὰ καθέκαστα καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτὰ καὶ ποῦ βρισκόταν.

Ἡ νέα γυναίκα κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι της.

– Καὶ τώρα ποῦ τὸν ἄφησες ἐκεῖνον; ρώτησε.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δυνατοὶ πόνοι τὴ συγκλόμισαν καὶ τὴν ἔκαναν νὰ βγάλῃ βαθειὰ βογγητά.

Ἔτσι μιὰ ὥρα οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ τὴν τυραννοῦσαν, μὲ σπασμοὺς ὑπερτάτης ἀγωνίας. Τέλος μ' ἓνα ὕστατο βογγητὸ τὸ βρέφος πρόβαλε στὸν κόμσο.

Τρέμοντας ἡ γρηὰ μαμὴ πῆρε τὸ βρέφος στὰ χέρια της, κι ἀμέσως σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ βλέποντας ὅτι ἦταν ἀρσενικό. Ἐνῶ ὅμως τακτοποιοῦσε τὰ σπάργανα γιὰ νὰ τυλίξη τὸ νεογέννητο, τὸ εἶδε ἄξαφνα νὰ ἀνοίγη κάτι ὀλοστρόγγυλα μάτια καὶ νὰ τὴν κυττάζη κατάματα. Καὶ πρὶν ἡ γρηὰ συνέλθει, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκπληξί της, τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βρέφος ἀνοίξε τὸ στόμα του, ὠπλισμένο μὲ μυτερὰ δόντια, ὄχι γιὰ νὰ κλάψη ἀλλὰ γιὰ νὰ βγάλη δυνατοὺς κι ἀπαίσιους καγχασμοὺς.

Ἀνατρηιάζοντας μὲ φρίκη ἡ γρηὰ μαμὴ, πέταξε τὸ τέρας ἐκεῖνο πάνω στὸ κρέββατι κι ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται.

Ἡ λεχώνα τότε γύρισε καὶ τῆς εἶπε στενάζοντας:

– Πνίξε το, δυστυχισμένη, πνίξε το! Εἶνε παιδὶ τοῦ Διαβόλου, παιδὶ τοῦ Βρυκόλακα.

Ἵσχυρή, ἄφωνη, ἀκίνητη ἡ γρηὰ, μὲ τὸ μυαλὸ σαλεμμένο ἄκουγε, ἐνῶ ἡ νέα γυναίκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς λέη

– Ἄ! κυρούλα μου, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴ σου φύγε, φύγε μακριὰ ἀπὸ τὸν κολασμένο ἐτοῦτον τόπο. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σ' ἔφερε ὡς ἐδῶ εἶν' ἓνας βρύκολακας! Εἶν' ὁ ἄντρας μου. Χρόνια πολλὰ ἔχει πεθαμένος. Δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ μόνος του καὶ μιὰ νύχτα μ' ἄρπαξε καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ...

Διηγῆθηκε κατόπιν ὅτι τὸ νεογέννητο ἦταν ὁ καρπὸς τοῦ φρικαλέου ἐρωτικοῦ δεσμοῦ της μ' ἐκεῖνον, μ' ἓνα βρυκόλακα, κι ὅτι κοντά του ὑποφέρει ἀνεκκλάητα μαρτύρια, μολονότι δὲν τῆς λείπει τίποτα, τίποτα γιὰ μιὰ ἡγεμονικὴ ζωὴ.

– ... Τρία χρόνια, πρόσθεσε μ' ἀδύνατη φωνή, ζῶ κοντὰ στὸν βρυκόλακα ἄντρα μου, τὴν κολασμένη αὐτὴ ζωὴ. Τρία χρόνια μὲ κρατᾶει σκλάβα του καὶ βασιλίσσά του. Ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ μιλήσῃ. Μόνον μὲ τὰ μάτια του, μ' ἐκεῖνα τὰ φριχτὰ μάτια, μοῦ ἐκφράζει τὶς ἐπιθυμίες του. Κάθεται κοντά μου στὸ πλούσιο τραπέζι μας καὶ τρώει σιωπηλός. Ὑστερα κοιμᾶται ὅλη τὴ νύχτα μαζύ μου καὶ φεύγει τρομαγμένος μὲ τὸ κράξιμο τοῦ πρώτου ὀριθίου. Φεύγει καὶ πάει στὴ μεγάλη σάλα καὶ κάθεται στὴν ποιλυθρόνα ποῦναι μπροστὰ στὸν στρογγυλὸ τραπέζι μὲ τὰ κόλλυβα. Ἡ πολυθρόνα αὐτὴ τὴν ἡμέρα γίνεται φέρετρο, εἶνε τὸ φέρετρό του. Κάθε Παρασκευὴ τὰ μεσάνυχτα τὸν χάνω χάφνου ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ δὲν τὸν ξαναβλέπω παρὰ τὰ μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου... Μόνον τρεῖς φορές το χρόνο, τὴ νύχτα των Χριστουγέννων, τὴ νύχτα τῶ Φώτων, κι ὅλη τὴ Μεγάλῃ Βδομάδα γίνεται ὀλότελα ἄφαντος... Πολλὲς φορές προσπάθησα νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα, νὰ γλυτώσω, μὰ κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειρῶ νὰ δραπετεύσω ἓνα τεράστιο φεῖδι ἔρχεται καὶ τυλίγεται στὰ πόδια μου καὶ μὲ δένει σὰν σχοινί. Πιστεύω πὼς αὐτὸ τὸ τεράστιο φεῖδι εἶν' ὁ ἴδιος ὁ Βρυκόλακας. Βλέπεις αὐτὸ

τὸ μικρὸ σπηράκι στὸ λαιμό μου, εἶνε ἀπὸ μιὰ πληγὴ ποὺ μοῦ τὴν ἔκανε αὐτός. Κάθε μιὰ φορά τὸ χρόνο, τῆ νύχτα τῶν Ψυχῶν, καρφώνει τὸ δόντι του ἐδῶ στὸ λαιμό μου καὶ μοῦ βυζαίνει τὸ αἷμα... Ἄλλὰ φύγε, δυστυχισμέ, φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου καὶ τὴν ψυχὴ σου!

Κάτι θέλησε νὰ πῆ ἀκόμα, μὰ ἓνα βαρὺ βῆμα ποὺ ἀκούστηκε στὸ διάδρομο τὴν ἔκαμε νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ προσποιηθῆ τὴν κοιμισμένη. Καὶ νά, σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ Βρυκόλακας. Προχώρησε ὡς τὸ κρεβάτι τῆς γυναίκας του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ βρέφος καὶ βλέποντας πῶς ἦταν ἀρσενικό, ἄφησε ἓνα χαμόγελο ἀπαισίας χαρᾶς. Ἔπειτα πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του κι ἀνοίγοντας μιὰ τρυπίτσα κάτω ἀπ' τὸ λαιμό του μὲ τὸ δόντι του, ὄχι μεγαλείτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ κάνει ἡ νυφίτσα στὸ κεφάλι τῆς κόττας, κόλλησε τὰ χεῖλη του κι ἄρχισε νὰ τοῦ βυζαίνει τὸ αἷμα. Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή τὸ νεογέννητο ἔκαμε τὸ ἴδιο στὸ λαιμό τοῦ πατέρα του. Κι ἔτσι πατέρας καὶ γιὸς ἀγκαλιασμένοι σ' ἓνα τερατῶδες σύμπλεγμα, ἔπιναν ὁ ἓνας τὸ αἷμα τοῦ ἄλλουνοῦ!...

Ὅταν τέλος χόρτασαν τὴ δίψα τους, ὁ Βρυκόλακας ἔκαμε μ' αὐστηρότητα ἓνα νεῦμα στὴ γρηὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἔτσι μπροστὰ αὐτός κι ἐκείνη πίσω πέρασαν τὸ διάδρομο, διαβῆκαν τὴν ἀπέραντη γυμνὴ αἴθουσα, ἀνέβηκαν τὰ δεκατρία σκαλοπάτια τῆς σκάλας, ἐπάτησαν τὸ νωπὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου καὶ βγήκαν στὴν ἐξοδο, τὴ σκεπασμένη μὲ βατομουριές κι ἀγκάθια. Ἦταν ἀκόμα βαθειὰ νύχτα καὶ πηχτὸ σκοτάδι. Ἐκεῖ ὁ Βρυκόλακας στάθηκε κι εἶπε στὴ γρηὰ μὲ ὑπόκωφη φωνή

– Διψῶ!... ... Ἐσὺ ἔχεις αἷμα ζωντανὸ στὶς φλέβες σου. Μοῦ ἀνοίγεις τὴν ὄρεξι. Μὰ ἐπειδὴ ξεγέννησες μὲ τὸ καλὸ τὴ γυναίκα μου δὲν θὰ σὲ πειράξω... Ἄν τὸ παιδί μου, ποὺ γενιήθηκε ἀπόψε, ζήσῃ, εὐτυχισμένη θάσαι κι ἐσὺ κι οἱ συγγενεῖς σου. Ἀλλοίμονο ὁμως σὲ σένα καὶ σ' ὅλους τοὺς δικούς σου ἂν πεθάνει! Πήγαινε τώρα στὸ καλὸ σου...

Τελειώνοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βρυκόλακας χάθηκε μὲ μιᾶς, σὰν νᾶνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε.

Τότε ἡ δύστυχη γρηὰ ἔκαμε τὸ σταυρὸ τῆς μουμουρίζοντας ὀλοένα κρυφές προσευχές καὶ ξεκίνησε τρέμοντας μέσα στὴ νύχτα νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀφωρισμένο ἐκεῖνο τόπο. Ὡς τὰ χαράματα περπατοῦσε μὲ σὲ ἄγνωστες κακοτοπιές, πασπάτευε βράχους καὶ κορμούς δέντρων, βούλιαζε μέσα σὲ τάφους, μπουσουλοῦσε σ' ἀνηφορές κι ὅταν τέλος ὕστερα ἀπὸ ἀνεκδιήγητους κόπους καὶ φόβους ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς, ἔπεσε κατάκοπη, σχεδὸν λιποθυμισμένη στὸ κρεβάτι τῆς.

Μερικοὶ καλοὶ γείτονες τὴ συνέτρεξαν, τὴν ἐβοήθησαν, τῆς ἔφεραν τὸν παπᾶ γιὰ νὰ τῆς κάνει ἀγιασμό κι ὅταν ἐκείνη συνήλθε κάπως, κάθησε καὶ τοὺς ἐξιστόρησε ὅλη τὴν τρομερὴ περιπέτεια τῆς περασμένης νύχτας.

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε κι ή ιστορία αυτή κόντευε να ξεχαστή. Μά ύστερα από ένα χρόνο, τήν επέτειο ακριβώς τής τρομερής εκείνης νύχτας ή γρηά μαμή, ανοίγοντας ένα συρτάρι του κομού της, τὸ βρήκε γεμάτο φλουριά! Τὸ πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὰ φλουριά αὐτά,, πὸν βρισκόταν ἐπάνω-ἐπάνω, εἶχε στὴ μιὰν ὄψι του τὴν εἰκόνα ἐνὸς νεογέννητου παιδιοῦ.

Ἡ γρηά μάντεψε ἀμέσως τὴ προέλευσι τῶν φλουριῶν καὶ τρομαγμένη ἔκλεισε τὸ συρτάρι, χωρὶς νὰ χρησιμοποίησι ποτὲ τῆς οὔτε ἓνα φλουρί, μολονότι πολλές φορές βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀνάγκη.

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνονταν κάθε χρόνοε ταχτικά. Κάθε χρόνο δηλαδὴ καὶ τὴν ἴδια ἀκριβώς ἡμέρα ἓνα νέο συρτάρι τοῦ κομού βρισκόταν γεμάτο χρήματα, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὸ φλουρί πὸν εἶχε ἐπάνω τὴν εἰκόνα τοῦ βρέφους γινόταν κάθε φορὰ διπλάσιο.

Τὸν τέταρτο ὅμως χρόνο ή γρηά μαμή βρῆλε στὸ τέταρτο συρτάρι τοῦ κομού τῆς ἓνα μονάχα φλουρί, πάνω στὸ ὀποῖο εἰκονιζόταν ἓνα παιδὶ τεσσάρων χρόνων νεκρό. "Ανοίξε τότε καὶ τ' ἄλλα συρτάρια κι ἀντὶ νὰ βρῆ τὰ χρήματα πὸν ὑπῆρξαν ἐκεῖ ἄθικτα, βρῆκε σωροὺς ἀνθρώπινα κόκκαλα.

Ἡ κακόμοιρη ή γρηά κατάλαβε τότε πὼς τὸ παιδὶ τοῦ Βρυκόλακα πέθανε καὶ προμάντεψε τὴ δυστυχία πὸν τὴν ἀπειλοῦσε. "Ἐτρεξε λοιπὸν σ' ἓνα πνευματικὸ καὶ ἐξομολογήθηκε γιὰ νὰ κοιωνήση, γιὰτὶ ὅπως ἔλεγε, δὲν θὰ ζοῦσε καὶ πολὺν ἀκόμα.

Πραγματικὰ σὲ λίγες μέρες, ἓνα Σαββατόβραδο, εἶδε στὸν ὕπνο τῆς τὸ Βρυκόλακα νὰ τὴν κυττάζη μὲ τὰ ἄγρια μάτια του καὶ νὰ τῆς λέει:

– Ἐφάνηκα πιστὸς σὲ ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα. "Ὅσο ζοῦσε τὸ παιδί μου σὲ φόρτωνα μὲ φλουριά ὥστε νὰ γίνης ἡ πλουσιώτερη γυναίκα τοῦ τόπου. Τώρα ὅμως πὸν ὁ γιός μου πέθανε, θὰ παθάνης κι ἐσὺ κι οἱ συγγενεῖς σου...

Τὴν ἄλλη μέρα, ή γρηά ἐκάλεσε μερικὲς γειτόμισσες, κι ἀφοῦ τοὺς διηγῆθηκε τὸ ὄνειρο καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τὴν συγχωρέσουν, ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ πέθανε.

Καὶ μετὰ ἓνα χρόνο κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς ζοῦσε. Ξεκληρίστηκαν ὅλοι!

Τὴν ἱστορία αὐτὴ μοῦ τὴ διηγῆθηκε μιὰ γρηά ἀπ' τὴ Λειβαδιά.